

Končetina

Cermaque

neumět přijít ani o vteřinu
a věčně trhat hlavou vděčně proti nebi
chvět se jako hřebík
který drží při povodni na zdi

obraz, ve kterém šáh` slepý
bílou holí šelmě na zub
a třást se den po dni slastí
i věčným nedostatkem času
jak mořská panna ve výřivce
jako stín, který je vidět jen když si sám lehne na stín

dneska jsi moje končetina
kterou se zkouším dotýkat
světa, co nikde nezačíná
a míří do nikam

a jestli projdu ulicemi
aniž bych musel aspoň v něčem lhát
teprve pak se vrátím domů
a budu dlouho, dlouho spát a budu spát,
spát tak hrozně dlouho až ti i z nohou začne rašit peří
a teprv potom vstanu a zase povstanu
touhou proti vlastní lenosti i proti všem,
kdo radši věří že pes je čelist a že jazyk je jen nástroj

a člověk, že není celý dokud nedosáhne na strop
a jestli mě s tebou chytí že i já jsem vraždil včely
a den co den se přisával na stroj a
žil jako kyborg mezi těly stromů

pokorně rád přijmu svůj příděl
jenom až mi utnou hlavu
ať si nevšimnou těch křídel